

Paa dette Omraade altsaa er det os en Tilfredsstillelse at se, hvor lidt man har kunnet anføre til Forsvar for det bestaaende, og hvorledes man har undladt at bestride Rigtigheden af de Anker, jeg i mit Indledningsforedrag fremkom med imod det bestaaende. Jeg skal tillade mig at minde om disse Anker. De gik for det første ud paa, at man ved det bestaaende System er kommen til at stille nogle af vore Medborgere — de være faa og de være dybt sunkne, det er det samme, de ere, som den ærede sidste Taler betoned, Mennesker, og de skulle behandles som Mennesker — uden for Retsordenen, saa at sige retløse, uden den Beskyttelse, som alle vi andre have i Domstolene. Thi saaledes ere de offentlig indskrevne Kvinder for Tiden stillede, nemlig under Politiets Myndighed; ingen Klage fra dem kan nogen Sinde gøres gældende andetsteds, navnlig heller ikke for Domstolene. Det er dette, som navnlig Højesteretsassessor Florian Larsen i sit Foredrag i Bethesda saa stærkt fremhævede, og denne Anke mod det bestaaende har den ærede Minister ikke afkræftet eller blot modsagt. Saaledes er det altsaa. — Dernæst fremhævede jeg den Forskel, der ifølge det bestaaende System gøres paa Mænd og Kvinder, at Kvinderne behandles, som det sker ifølge den gældende Ordning, medens Mænd, der over for Moralovene i alt Fald ere akkurat lige saa skyldige som de, gaa ganske frank og fri omkring. Den dybe Uretfærdighed, som dér øves, har man ikke bestridt. Dernæst nævned jeg den Nedværdigelse, som det er for Statsmagten, at den skal gaa paa Akkord med Lasten, at den, som den ærede sidste Taler ogsaa kom ind paa med Hensyn til Straffelovens § 180, skal sige: vi straffe Utugten drevet som Erhverv, og dog gøre den store Undtagelse, at sige: naar I villé underkaste Eder vort nærmere Arrangement i denne Sag, saa skulle I være for saa vidt straffri. Den almen- anerkendte Nedværdigelse, som dette er for Statsmagten, har hverken Ministeren eller nogen anden søgt at imødegaa. Jeg skal, idet jeg siger, at den er almindelig anerkendt, henvise til en Ytring i saa Henseende fra Politidirektøren i Berlin; den findes i Bilaget til Sædelighedskommissionens Betænkning Pag 4—5. Han siger der: „Kontrollens Modstandere gøre gældende mod denne, at den afslutter en med Statens Værdighed uforenelig Overenskomst med Lasten, og at den paatrykker de kontrollerede Piger Skammens Brændemærke og saaledes hos dem kvæler den

sidste Rest af Skamfølelse og Selvagtelse“, og selv siger han herom: „Disse Indvendinger kunne ikke frakendes en vis Berettigelse“. Det siger altsaa Politidirektøren i Berlin i sin officielle Indberetning til Sædelighedskommissionen her i Byen. Jeg fremhævede dernæst som en Anke mod det bestaaende den *Brutalisering* for ikke at sige Bestialisering, som det medfører for disse Kvinder at faa dette Stempel paa sig, at blive „deklasserede“ og stillede uden for det almindelige borgerlige Samfund og dets Retsregler, og derigennem blive trykkede dybere ned i det Smuds, som de maaske frivilligt, maaske halvvejs tvungne ere komne ind i, og føle sig Tilbagegangen til et ordentligt Liv saa godt som afskaaren. At dette System, vi klage over, netop har en stor Virkning i den Retning, det er ogsaa almindelig anerkendt; det var ogsaa det, som jeg nys citerede, at Politidirektøren i Berlin indrømmede har sin Berettigelse, og heller ikke det har nogen bestridt, er en Følge af det bestaaende; ingen har bestridt, at Statsmagten ved at gribe ind, som den gør, fremkalder dette, at Lasten bliver værre, end den ellers vilde være, altsaa gør ondt værre. Heller ikke er det blevet bestridt — for at nævne det i samme Forbindelse — at Statsmagtens Indgriben paa dette Omraade *forvirrer Begreberne* hos disse Kvinder, saa at de i Stedet for — hvad dog Moraloven maatte sætte megen Pris paa — at føle det uværdige i deres Stilling, tværtimod føle sig som en Slags offentlige Bestillingsmænd eller Bestillingskvinder. Jeg nævned et efter min Mening slaaende Eksempel herpaa i mit Indledningsforedrag. Og jeg nævned videre, at den samme Begrebsforvirring, som altsaa Statsmagtens Indgriben fremkalder hos selv de offentlige Kvinder, ogsaa gør sig gældende over for deres Kunder, at mangen en Mand, som ellers vilde føle sig saa skamfuld ved at besøge en saadan Kvinde, at han afholdt sig derfra, derigennem, at det har en Slags Autorisation fra Statens Side, lader sig friste ind i Lasten. Det er en Virkning af det bestaaende, som man heller ikke har bestridt Rigtigheden af. Derigennem *befordres* altsaa *Usædeligheden*, og derigennem befordres videre det, som man netop ved det bestaaende System vil bekæmpe, nemlig *den veneriske Smitte*. Dette er ogsaa almindeligt anerkendt, og for saa vidt har det ikke undret mig, at den højtærede Minister lige saa lidt som nogen anden har modsagt det, thi det kan ikke modsiges.